

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ ΙΩΑΝΝΗΝΗΣ

Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡ ΧΡΙΣΤΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' • ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2003 • τεύχος 4ον

Διεύθυνσις Περιοδικοῦ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ 174, Τ.Κ. 542 49 ΧΑΡΙΛΑΟΥ • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΕ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμ. Ἐγκρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περίοδος Γ' ἔτος Α'
Ἰούλιος - Αὐγούστος 2003 - Ἀριθ. τεύχους 4

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος
κνός ΜΑΤΘΑΙΟΣ Α' (1861-1950)

Ὁ Πρωτοσύγγελος καὶ Ἀρχιεραμαίας
π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982)

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Ἀείμνηστος Πρωτοσύγγελος καὶ Ἀρχιεραμα-
ματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐλλά-
δος π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982).
Ἔτος ἱδρύσεως τοῦ Περιοδικοῦ Ὀκτώβριος 1950

ΕΚΔΟΤΗΣ :

Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

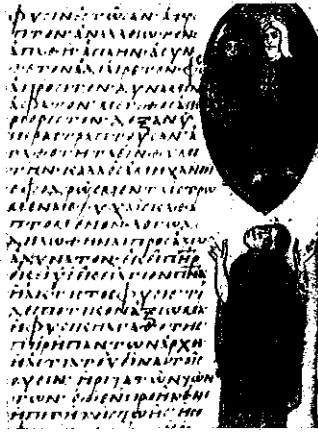
Τηλ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως: 2310-300177

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικόν

«ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ»
Κωνσταντινουπόλεως 174, 542 49 ΧΑΡΙΛΑΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20€
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 50\$

Τό δῶμα τοῦ πρώτου.
Στεφάνου κατὰ τῷ
ὅποιον εἶδεν τὸν Ἁγ-
σπὸν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν
τοῦ Θεοῦ Πατρὸς.
(Πράξ. Ζ' 55.56). Εἶναι ἡ
ἀγαπαιότερα ἰσὺς εἰκόνα
ἐν ἡ παράστασι τοῦ Υἱοῦ
καὶ ὁ Πατὴρ. Ἀπὸ
Ἑλλην. Βυζαντ. Χειρό-
γραφοῦ τοῦ 9ου αἰῶνος.
(Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη
τῶν Παρισίων).

Μία ἐπὶ πλέον εἰκονογραφί-
κῃ Μαρτυρίᾳ περὶ τῆς
ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ καὶ
ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΑΝ-
ΘΡΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙ-
ΣΤΟΥ εἶναι ἡ παραπλεύ-
ρος εἰκόνα φέρουσα τὴν
ἐπιγραφὴν διὰ τὸν Χριστόν.
«Σ. ΧΣ. Ο ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ
ΘΕΟΣ» καὶ διὰ τὴν Πανα-
γίαν «ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ».
Φορητὴ εἰκόνα, ἔργον τοῦ
Ξένου Διγενῆ τοῦ 1491,
εὐρίσκομένης εἰς τὴν Μο-
νήν Μυρτιάς ἑθέρου Αἰτο-
λοκαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

- 1) ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ ΟΛΟΚΑΗΡΟΣ Η ΑΓΙΑ
ΓΡΑΦΗ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΕΙ, ΤΟΥΣ
ΝΕΟΦΑΝΕΙΣ ΑΘΕΟΥΣ, ΔΙΕΤΙΚΟΥΣ ΘΕΟΜΑΧΟΥΣ,
ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥΣ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΥΣ 27
- 2) ΕΛΛΩ Η ΠΟΛΙΣ (συνέχεια) 29
- 3) ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΣ Ο ΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΟΔΙΚΟΙ ΟΡΟΙ
ΠΕΤΕΩΣ 30
- 4) Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ Ι.Ν. ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ .. 31
- 5) Ο ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ Μ. ΜΥΡΤΙΑΣ ΑΙΤΩΛΙΑΣ 31
- 6) Ο ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ
ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΟΣ 32
- 7) ΤΟ ΑΚΤΙΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ 33
- 8) ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΑΓ. ΜΑΡΤΑΡΑ ΔΗΝΗΣ .. 35
- 9) Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ, ΣΕ ΧΣΣ Ο ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ . 36

ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΕΙ, ΤΟΥΣ ΝΕΟΦΑΝΕΙΣ ΑΘΕΟΥΣ, ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ ΘΕΟΜΑΧΟΥΣ, ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥΣ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΥΣ,

οἱ ὅποιοι ἀρνοῦνται καὶ δέν πιστεύουν ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Θεός Προαιώνιος, Ἄναρχος, Ἄκτιστος, Παντοκράτωρ, πανταχοῦ παρών. Ἀρνοῦνται ὅτι εἶναι ὁ ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ Αἰωνῶν καὶ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΔΙ' ΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΓΕΝΕΤΟ, ὅτι εἶναι ΟΜΟΟΥΣΙΟΣ Τῷ ΠΑΤΡΙ, Ὁ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΓΕΝΝΗΘΕΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ Αἰωνῶν.

Τό θεμελιῶδες Αἰρετικόν Δόγμα τῶν νεοφανῶν **Χριστομάχων**, ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι Προαιώνιος, ἀλλά ἄρχισε νά ὑπάρχη ἀπό τότε πού προσέλαβε τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, τοὺς ἀναγκάζει νά δημιουργήσουν δύο πρόσωπα, ἓνα Προαιώνιον, τόν Υἱόν καί Λόγον, ὁ ὅποιος εἶναι ἄκτιστος, καί ἄλλον τόν Χριστόν, τόν ὅποιον πιστεύουν ὅτι εἶναι κτίσμα καί συνεπῶς ὄχι Θεός. Αὐτή εἶναι ἡ Αἵρεσις τοῦ Νεστορίου ἡ ὁποία κατεδικάσθη ὑπό τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τό 431 μ.Χ. **Αὕτη ἡ αἵρεσις καταργεῖ ὁλόκληρον τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον καί ταυτίζεται μετὰ τῶν ἀντιχριστῶν καί ἀρνησιχριστῶν Ἑβραίων καί Χιλιαστῶν.** Ὡς ἐκ τούτου καθίσταται ἀναγκαῖον, ἔστω καί δι' ὀλίγων Ἀγιογραφικῶν χωρίων, νά τονισθῇ ὅτι ὁ Γεννηθεῖς ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου καί **ΘΕΟΤΟΚΟΥ** Μαρίας, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι **ΘΕΟΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ, ΑΝΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΑΚΤΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ὁ ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΣ ΟΜΟΟΥΣΙΟΣ Τῷ ΠΑΤΡΙ, ΓΕΝΝΗΘΕΙΣ ΟΥ ΠΟΙΗΘΕΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ Αἰωνῶν, εἶναι ὁ ὢν καί Ἀληθινός Θεός ἡμῶν, ὁ Ποιητής τῶν αἰώνων καί Δημιουργός καί Κτίστης, ΔΙ' ΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΓΕΝΕΤΟ.**

• Πρός ἀπόδειξιν τούτων ἀναφέρομεν κατωτέρω ἐλάχιστα Ἀγιογραφικά χωρία τά ὁποία μᾶς διδάσκουν ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Χριστός εἶναι **ΘΕΟΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ:**

• «Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου... ἀποκριθεὶς δέ Σίμων Πέτρος εἶπε, **σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ τοῦ ζῶντος**» (Ματθ. 16, 13-16).

• «Οὗτος ἐστὶν ὁ ΥΙΟΣ ΜΟΥ ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε». (Ματθ. 17, 5, καί Ματθ. 17, 13, Μάρκ. 1, 11 & 12, 7, Λουκ. 9, 35 **Μαρτυρία τοῦ Θεοῦ Πατρὸς κατὰ τὴν Βάπτισιν καὶ τὴν Μεταμόρφωσιν**).

• «Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ». (Μάρκ. 1, 1).

• «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καί δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διό καί τό γεννώμενον ἐκ σοῦ **ΑΓΙΟΝ**, κληθήσεται **ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**...» (Λουκ. 1, 35).

• Εἶπεν ὁ Χριστός: «Ἐθεώρουν τόν σατανᾶν ὡς ἄστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα». (Λουκ. 10, 18).

• «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καί ὁ Λόγος ἦν πρὸς τόν **ΘΕΟΝ** καί **ΘΕΟΣ** ἦν ὁ **ΛΟΓΟΣ**...» (Ἰωάν. 1, 1).

• «**ΠΑΝΤΑ ΔΙ' ΑΥΤΟΥ ΕΓΕΝΕΤΟ**, καί χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν... Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καί ὁ κόσμος ΔΙ' ΑΥΤΟΥ ΕΓΕΝΕΤΟ, καί ὁ κόσμος αὐτόν οὐκ ἔγνω». (Ἰωάν. 1, 3, 10)

• «Καὶ οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τόν οὐρανόν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ». (Ἰωάν. 6, 13).

• «Καὶ ἡμεῖς πεπιστεύκαμεν καὶ ἐγνώκα-

μεν ὅτι σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος». (Ἰωάν. ΣΤ', 69).

• «Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ΠΡΙΝ Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμί». (Ἰωάν. Η', 58).

• «Ἐγὼ καὶ ὁ Πατήρ ἐν ἐσμέν». (Ἰωάν. ΙΔ', 1), «ὁ ἐωρακώς ἐμέ ἐώρακε τὸν Πατέρα».

• «Πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμέ πιστεύετε». (Ἰωάν. ΙΔ' 11).

• «Πιστεύετέ μοι ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί». (Ἰωάν. ΙΔ' 11).

• «Ταῦτα δὲ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ΕΣΤΙΝ ὁ Χριστός ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ». (Ἰωάν. Κ', 30).

• «Εἶπε δὲ ὁ Φίλιππος, εἰ πιστεύεις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἔξεσιν ἀποκριθεὶς δὲ εἶπε, πιστεύω τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν». (Πράξ. Η', 37).

• «Ἐπινον γάρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας, ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός». (Α' Κορ. Ι, 4).

• «Τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ τῷ τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Ἐφεσ. Γ, 9).

• «ΟΤΙΕΝ ΑΥΤΩ ΕΚΤΙΣΘΗΤΑ ΠΑΝΤΑ, τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ γῆς, τὰ ὄρατά καὶ

τὰ ἀόρατα... ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΔΙ' ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΕΚΤΙΣΤΑΙ καὶ αὐτός ἐστι ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε, καὶ αὐτός ἐστιν ἡ ΚΕΦΑΛΗ τοῦ σώματος τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ». (Κολ. Α', 16-18).

• «Ὁ Θεός... ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ΕΝ ΥΙΩ, ὃν ἔθηκεν κληρονόμον πάντων, ΔΙ' ΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΕΠΟΙΗΣΕΝ». (Ἐβρ. Α', 1-2).

• «Ἰησοῦς Χριστός χθές καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας». (Ἐβρ. ΙΓ', 8).

• «Ἐγὼ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ Παντοκράτωρ... Μὴ φοβοῦ· ἐγὼ εἰμί ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρός, καὶ ἰδοὺ ζῶν εἰμί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». (Ἀποκ. Α', 8, 17-18).

• Τό Β' ἄρθρον τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως: «Πιστεύω... Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς Γεννηθέντα ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ. Φῶς ἐκ φωτός, ΘΕΟΝ Ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ Ἀληθινοῦ Γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ΟΜΟΟΥΣΙΟΝ τῷ Πατρὶ, ΔΙ' ΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΓΕΝΕΤΟ».

ΤΑ ΙΕΡΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ (1714-1779)

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ
Ο ΑΙΤΩΛΟΣ
(1714-1779)

Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ,
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
ΚΑΙ
ΕΘΝΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΤΑ ΙΕΡΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ ΤΟΥ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΕΘΝΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ ἑλίνα Λάρισα εἰς τὴν ὁποίαν ἐφυλάσσονται τὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κοσμῆ τοῦ Αἰτωλοῦ εἰς Ἀθῆνας.
Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ἔζησε ἀπὸ τὸ 1714 ἕως τὸ 1779. Κατέγρατο ἀπὸ τὸ χωριὸν Μέγα Δένδρον Αἰτωλίας. Ἐμαρτύρησεν δι' ἀπεργασίαν τοῦ 24ην Αὐγούστου τοῦ 1779 εἰς τὰ χωριὸν Κιλικιόνταις τῆς Ἀλβανίας, τῆς ἀνεργασίας Ἐφημερίαν.
Ἀπὸ τὸ 1860, τὰ Ἁγία Λείψανα τοῦ Ἁγίου Κοσμῆ τοῦ Αἰτωλοῦ εὐφράσσονται εἰς τὸ τοπικὸν κρατικὸν μοναστήριον τῆς πόλεως Φέξει, δεκα χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς τοποθεσίας. Ἄκου εἶχε βρεθῆ ἀρχαῖά ὃ τὰρξος τοῦ Ἁγίου.
Σήμερον, ἔχουν μεταβῆ ἀπὸ τῆς Ἀλβανίας καὶ εἰσὶ ἀγνωστοὶ πού εὐρίσκονται. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ Ἅγιος Κοσμάς θὰ τὰ φανερώσῃ.

ΜΝΗΜΗ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΑΙΤΩΛΟΥ
Τὴν 24ην Αὐγούστου ἡ ἐκκλησία ἐτίμησε τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος καὶ ἰσαποστόλου Κοσμῆ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς, δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, καὶ φωτογραφία τῆς ἱερᾶς θήκης μετὰ τῶν ἁγίων λειψάνων του. Ἡ φωτογραφία ἔχει ληφθῆ, ἀπὸ ἀποκλειστικὴ δημοσίευσίς εἰς καθημερινὴν ἔφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν.

Ε Α Λ Ω Η Π Ο Λ Ι Σ

«Πῆρασαν τὴν Πόλιν, πῆρασαν τὴν...»

(*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

Τὴν 27ην Μαΐου καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἀλλεπαλλή-
λους πολιορκίας, ὁ Μωάμεθ, ζητεῖ ἀπὸ τὸν Κων/νο
τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως. Καὶ τότε λαμβάνει τὴν
περίφημον ἀπάντησιν: «**Τό δέ τὴν Πόλιν σοι
δοῦναι, οὐκ ἐμόν ἐστίν, οὐδ' ἄλλου τινός τῶν κα-
τοικούντων ἐν αὐτῇ. Κοινῇ γάρ γνώμῃ πάντες
αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα
τῆς ζωῆς ἡμῶν**». Ἦτο μήπως ἡ φωνὴ τοῦ Λεωνίδα
πρὸς τοὺς Πέρσας καὶ τὸν Εἰρήνην εἰς τὴν μάχην τῶν
Θερμοπυλῶν: «Μολὼν λαβέ»; ἢ ἦτο ἡ μεγάλη ἀπό-
φασις τῆς πυρακτωμένης καρδιάς, τῆς ἀκαταλύτου
δυνάμεως, τῆς ψυχῆς τοῦ Ἑλληνος Ὀρθοδόξου Χρι-
στιανοῦ;

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἀρχίζει ἡ τελειωτικὴ μάχη
ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν, ὑπὲρ πίστεως, πατρίδος καὶ
οἰκογενείας. Ὁ λαὸς ἄλλη ἐλπίδα δέν ἔχει. Παρακα-
λεῖ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, νά τοὺς σώσῃ, ὅπως ἄλλο-
τε. Οἱ καμπάνες καλοῦν τοὺς πιστοὺς εἰς προσευχὴν.
Αἱ ἱεραὶ εἰκόνα «βγαίνουν» εἰς λιτανεῖαν ὡς τὰ τεί-
χη τῆς πόλεως. Στρατιῶται καὶ πιστοὶ κλαίουσιν. Ὁ
Αὐτοκράτωρ καλεῖ ὄσους στρατιῶτες ἠδυνήθη νά
συγκεντρώσῃ. Τοὺς ἐνθυμίζει τὴν πάλαι ποτέ ἐνδο-
ξον αὐτοκρατορίαν, τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν των, τοὺς
προτρέπει νά ἀγωνισθοῦν ἕως θανάτου, διὰ τὰ ἱερά
ιδανικά των ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, διὰ τὰ
ὅποια ἀεὶ κανεῖς νά θανατωθῇ: «**Διὰ τοῦτο σᾶς
παρακαλῶ, στήτε ἀνδρείως. Ἰδοὺ σᾶς παραδίδω
τὴν ἐκλαμπροτάτη καὶ περίφημον ταύτην Πόλιν,
τὴν Πατρίδα ἡμῶν καὶ βασιλεύουσαν τῶν πόλε-
ων**». Ζητεῖ συγχώρησιν ταπεινῶς ἀπὸ ὄλους καὶ κοι-
νωνεῖ εἰς τὴν τελευταίαν Θ. Λειτουργίαν, εἰς τὸν Ἰ.
Ναόν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Κατόπιν ρίπτεται εἰς τὴν
Μάχην, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Ἰουστινιανὸν, τὸν ἐνε-
τὸν Μινόττο, τὸν Γενουάτην Κατανέο, τὸν συγγενὴν
του Θεόφιλον Παλαιολόγον, τὸν Γενουάτην Μανου-
έλ, τὸν Δημήτριον Κατακουζηνόν, τὸν Ἰάκωβο Κο-
νταρίνι καὶ ἀπὸ ἄλλους στρατιῶτας καὶ Μοναχοὺς οἱ
ὅποιοι ἦταν διεσπαρμένοι κατὰ μῆκος τῶν τειχῶν.

Ἄλλεπάλληλα ἐπιθέσεις τῶν Τούρκων, σκο-
πὸν ἔχουν τὴν ἐξάντλησιν καὶ τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν
τῶν ἐλλήνων στρατιωτῶν. Ἔτσι ἐπιτίθενται εἰς τὴν

ἀρχὴν οἱ λεγόμενοι Βαζιβουζοῦκοι, ἔπειτα Μικρα-
σιῶται στρατιῶται, οἱ ὅποιοι φαίνεται νά νικῶνται,
ἔχουν ὅμως δημιουργήσει ἀνεπανόρθωτα ρήγματα
εἰς τὰ τείχη, εἰς τὴν ὀνομαζομένην «κοιλιάδα τοῦ Λύ-
κου». Τελευταῖο ἐπίλεκτο σῶμα στρατοῦ, ὀδηγεῖ
ἐναντίον των ὁ Μωάμεθ, τοὺς Γενίτσαρους. Οἱ Γενί-
τσαροι ὀργανωμένοι, πειθαρχικοί, ἐπιτίθενται ἐνα-
ντίον τῶν ἐξηγνημένων καὶ ἀπογοητευμένων Ἑλλή-
νων. Μετὰ ἀπὸ πολυῶρους συγκρούσεις καὶ ὑπε-
ρανθρώπους προσπάθειάς πού καταβάλλουν οἱ ἀμυ-
νόμενοι Ἑλληνες, καταφέρνουν οἱ τούρκοι νά εἰσελ-
θοῦν ἐντὸς τῶν Τειχῶν ἀπὸ μίαν πύλην τὴν ὁποίαν
εὔρον ἀνοικτὴν (:), τὴν Κερκόπορτα. Μέσα εἰς αὐτὸν
τὸν πανικὸν ἔξω εἰς τὴν κοιλιάδα τραυματίζεται ὁ
Ἰουστινιανὸς καὶ ἀποχωρεῖ μὲ τοὺς στρατιῶτες του.
Οἱ Βυζαντινοὶ ἔμειναν μόνοι των, χωρὶς τὴν βοήθειάν
των πλέον. Ἡ ἀντίστασις των σπάει σταδιακῶς καὶ ἡ
ὑποχώρησις των προωθεῖ τοὺς Γενίτσαρους ἐντὸς
τῶν τειχῶν, οἱ ὅποιοι ἐξακολουθοῦν νά εἰσέρχωνται
ἀπὸ τὴν Κερκόπορτα, ἄνευ ἀντιστάσεως. Ὁ Αὐτο-
κράτωρ παλεῖ νά περισώσῃ ὅ,τι μπορεῖ μόνος.
Βγάζει τὴν περικεφαλαίαν του καὶ ὀρμᾶ εἰς τὰς
ὀρδᾶς τῶν Τούρκων. Καὶ ἐνῶ ἀπέμεινε μόνος νά πο-
λεμᾶ, ζητᾶ γύρω του βοήθεια: «**Ἐνας Χριστιανὸς
δέν ὑπάρχει νά μοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι**». Δέν θά τὸν
ἰδῇ πάλιν κανεῖς πιά ζωντανὸ! Ἀπέθανεν κι αὐτὸς
μαζὶ μὲ τὴν Αὐτοκρατορίαν του! Τὴν Ἱστορικὴν Βυ-
ζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν τῶν 1129 ἐτῶν!

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν θλιβεράν ἡμέραν, ἐπέρασαν
550 ἔτη. Πεντέμισο αἰῶνες, ἡ Πόλις κλαίουσα, ἀνα-
μένει τὴν λύτρωσίν της! Ἀναμένει νά λειτουργήσῃ
πάλιν ἡ Ἁγία Σοφία τὸ Μέγα Μοναστήρι! Ἀναμένει
νά ἴδῃ κυματίζοντα τὸν Δικέφαλον καὶ πάλιν! Ἀνα-
μένει νά λάμψῃ καὶ πάλιν ὡς ἄστρον ὀρθρινόν ἐν
μέσῳ τῶν λαῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Καὶ ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ἀναμένει:

«**Πάλι μὲ χρόνια μὲ καιροῦς**

«**πάλι δικὰ μας θάνατι!**»

«**Ἡ Ρωμανία κι ἂν ἔπεσεν**

«**ἀνθεὶ καὶ φέρεται κι ἄλλο!**»

(*Τέλος*)

ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΣ Ο ΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΟΔΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ὁ Λόγος περὶ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λόγου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὄντως Ἀληθινοῦ Θεοῦ, προσδιορίζει τὸν Χριστιανὸν καὶ καθαίρει τὸν αἰρετικόν.

Αἱ ἀνά τοὺς αἰῶνας Χριστολογικαὶ ἔριδες, ἐνῶ συσκότιζαν προσωρινῶς τὴν ταυτότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκρήμιζον τοὺς φιλονίκους εἰς βλασφήμους αἰρέσεις, ἀπετέλουν συγχρόνως καὶ ἀφορμὰς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ προβῇ εἰς δογματικὰ ἀποκαλύψεις τῆς Ἀληθείας, διὰ τῆς συγκλήσεως Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἔνθα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, δι' ἔργων καὶ λόγων θεοφόρων Πατέρων, ἀσάλευσεν τὸ κράτος τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως κατεδείκνυε καὶ τὸν πλοῦτον τῆς Δόξης τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων τρανῶς τοῖς πιστοῖς ἐπεδαφίλευε.

Ἀφορμὴν λαμβάνοντες, ἐκ τῶν καθ' ἡμέρας φλυαριῶν τῆς Ἐκκλησιομαχικῆς αἰρέσεως ὅτι τὸ κηρύσσειν Χριστὸν προαιώνιον ἀποτελεῖ τὴν ρίζαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅτι τοῦ Χριστοῦ τὸ Πρόσωπον εἶναι καὶ ἄκτιστον καὶ κτιστόν, καὶ ὅτι ἄλλο Χριστός καὶ ἄλλο Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀντὶ τοῦ φιλονικεῖν, τόπον παρέχουσαν τῇ Ἀληθείᾳ ὑπομνησκοντες ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους τί ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ τοῖς Συνοδικαῖς Πατράσι τῆς Ἐκκλησίας περὶ Χριστοῦ, ἀρχόμενοι ἐκ τῶν τῆς Νικαίας συνεληθόντων Ἁγίων.

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΗΣ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ Α' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

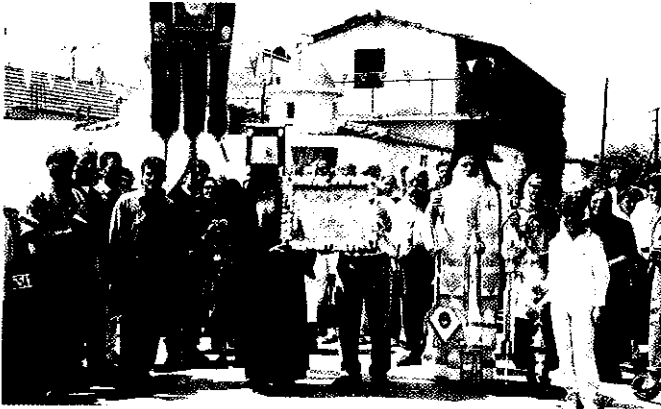
«Πιστεύομεν εἰς ἕνα Θεόν, Πατέρα Παυτοκράτορα, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀορατῶν Ποιητὴν. Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, γεννηθέντα ἐκ τοῦ Πατρὸς

μονογενῆ, τοῦτ' ἐστὶν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς, Θεὸν ἐκ Θεοῦ, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ· γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα, τὰ τε ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς· τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα, καὶ σαρκωθέντα, καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Παθόντα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Καὶ ἐρχόμενον πάλιν κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Τοὺς δὲ λέγοντας· ἦν ποτε ὅτε οὐκ ἦν, καὶ πρὶν γεννηθῆναι οὐκ ἦν, καὶ ὅτι ἐξ οὐκ ὄντων ἐγένετο, ἢ ἐξ ἐτέρας ὑποστάσεως ἢ οὐσίας φάσκοντας εἶναι ἢ κτιστόν, ἢ ἀλλοιωτόν, ἢ τρεπτόν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· τούτους ἀναθεματίζει ἡ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία». (Πρακτικὰ τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Τόμος Α', Καλύβη Τιμίου Προδρόμου Ἱερᾶς Σκητῆς Ἁγίας Ἄννης, Ἅγιον Ὅρος 1981, σελ. 146).

Ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, μεταξύ ἄλλων, ὁμολογεῖ πίστιν εἰς ἕνα Θεὸν Τριαδικόν, ἦτοι Πατέρα, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον. Κηρύσσει τὸν ἕνα τῆς Τριάδος εἶναι τὸν Αὐτὸν καὶ Θεὸν καὶ ἄνθρωπον. «ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ» καὶ οὐχὶ δύο. Διδάσκει ἡμᾶς πιστεύειν τὸν Κύριον Ἰησοῦν εἶναι «γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα» καὶ ἀναθεματίζει τοὺς λέγοντας Αὐτὸν εἶναι κτιστόν. Θέτει τὴν ἀρχὴν τοῦ Χριστοῦ πρὸ πάντων, διότι Αὐτός ἐστὶ «δι' οὗ τὰ πάντα, τὰ τε ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς». Διασαφηνίζει δὲ τὸ ἄτρεπτον καὶ ἀναλλοίωτον τοῦ Υἱοῦ πρὸ καὶ μετὰ τὴν σάρκωσιν ὡς ἀνελθόντα ἐνθ' οὐπερ κατῆλθεν.

εἰς Δαλαμανάραν Ἀργολίδος

Κατά τήν 15ην Αὐγού-
στου πανηγύριζεν ὁ Ἱ. Ναός
τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτό-
κου εἰς Δαλαμανάραν Ἀργο-
λίδος. Τήν Θεῖαν Λειτουργί-
αν ἐτέλεσεν ὁ Παναγιώτα-
τος Μητροπολίτης Θεσσαλο-
νίκης κ. Χρυσόστομος ὅστις
καί ὠμίλησεν περὶ τῆς
ἐορτῆς.

Εἰς τήν πανηγύριν εἶχαν
προσέλθει ἀπό διάφορα μέρη
τῆς Πελοποννήσου, ἐξ
Ἀθηνῶν, Θεσσαλίας, Μακε-

δονίας κ.ἄ., ἀφ' ἐσπέρας διά νά συμμετάσχουν καί τιμήσουν τήν μνήμην τῆς **ΘΕΟΤΟΚΟΥ**
καί **ΜΗΤΕΡΑΣ** τοῦ **ΘΕΟΥ** ἡμῶν.

Ἀνωτέρω ἀπό τήν περιφοράν τῆς Ἁγίας Εἰκόνας μετὰ τήν Θεῖαν Λειτουργίαν.

ἽΟ Ναός αὐτόσευρίζεται εἰς τήν Μονήν Μυρτιάς Θέρμον εἰς Ἀργίτιον Αἰτωλοακαρνανίας.

Εἰς τήν ἐν λόγῳ Μονήν εὐρίσκειται ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου (Βρεφοκρατοῦσης τὸν Χριστόν), εἰς τήν ὁποίαν διά
μέν τήν **ΘΕΟΤΟΚΟΝ** ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφὴ
ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ καί «**Η ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΑΠΕΛΠΙ-**
ΣΜΕΝΩΝ», διά δέ τὸν **ΧΡΙΣΤΟΝ** ἀναγράφεται:
«**ΙΣ ΧΣ Ο ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ**»

Περὶ τῆς εἰκόνας αὐτῆς ἐδημοσιεύθη σχετι-
κόν ἄρθρον εἰς τό ἐνθετον «ὀρθοδοξία καί ἑλληνι-
σμός» τῆς ἐφημερίδος «**ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ**»
τῶν Ἀθηνῶν τὴν 10.8.2003. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἔρχεται
νά δώσῃ ἀποστομωτικὴν ἀπάντησιν εἰς τοὺς νεο-
φανεῖς αἰρεσιάρχας **Λάμπρον Κτενᾶν** καί **Πανα-**
γιώτην Ἀλεξόπουλον ἐκ Πατρῶν καί τοὺς σὺν
αὐτοῖς ὁμόφρονας οἱ ὅποιοι πιστεύουν ὅτι ὁ Θε-

ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι Προαἰώνιος. Αὐτὸς ὅμως ὅστις δέν εἶναι προαἰώνιος δέν δύναται κατ'
αὐτοῦ, νά εἶναι Θεός, ἀλλὰ **ΚΤΙΣΜΑ**. Καί ὁ Χριστός τους δέν εἶναι ὁ Χριστός τοῦ **Εὐαγγελίου!**

Βεβαίως δέν ἐπεριμέναμεν τήν εἰκόνα διά νά διδαχθῶμεν ὅτι ὁ Χριστός εἶναι **ΘΕΟΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ**. Αἱ
ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ εἶναι πρωτίστως ἀρκεταί διά νά μᾶς διδάξουν περὶ τῆς **ΘΕΟΤΗΤΟΣ** καί **ΠΡΟ-**
ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ **ΧΡΙΣΤΟΥ**.

Κατόπιν ἔχομεν τὰς **ΑΓΙΟΠΑΤΕΡΙΚΑΣ** καί **ΥΜΝΟΛΟΓΙΚΑΣ** Μαρτυρίας. Μὲ τήν εἰκόνα αὐτὴν τῆς Πανα-
γίας προσετέθη καί ἡ **ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ** ἢ **ΕΙΚΟΝΟΛΟΓΙΚΗ** Μαρτυρία διότι ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ
Δαμασκηνός καί ἄλλοι ἅγιοι «οἱ εἰκόνες εἶναι τὰ βιβλία τῶν ἀπλῶν χριστιανῶν». Τήν εἰκόνα αὐτὴ τῆς Παναγίας
μέ τὸν Χριστόν ὡς **ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ ΘΕΟΝ** δημοσιεύομεν εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους.

Ο ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΟΣ

**ΟΙ ΝΕΟΦΑΝΕΙΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ ΘΕΟΜΑΧΟΙ, ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΟΙ,
ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΟΙ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΟΙ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ, ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΥΝ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ
ΤΗ ΠΑΝΤΟΙΟΤΡΟΠΩΣ ΟΤΙ Ο ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ**

Οι έν λόγφ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ ΣΥΜΦΩ-
ΝΟΥΝ ΑΠΟΛΥΤΩΣ μετά τών Άντιχρί-
στων Έβραίων χιλιαστών και Άθέων
Οίκουμένιστών.

Σύμφωνα μέ τήν αίρετικήν τών άνω-
τέρω δαιμονικήν θεωρίαν, φρόνημα και
άντίληψιν ό Θεάνθρωπος Ίησοϋς Χρι-
στός εάν δέν είναι «προαιώνιος» ΤΟΤΕ:

1. Δέν είναι ΘΕΟΣ ό όποίος έποίησεν
τά πάντα.

2. Δέν είναι ΑΝΑΡΧΟΣ αλλά έχει
άρχήν.

3. Δέν είναι ΑΚΤΙΣΤΟΣ αλλά είναι
κτίσμα.

4. Δέν είναι ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ
ΚΤΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ (όρα-
τοϋ και άοράτου κόσμου) αλλά
δημιούργημα.

5. Δέν είναι ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ (τοϋ
χρόνου και τοϋ τόπου).

6. Δέν είναι ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ

7. Δέν είναι ΠΑΝΣΟΦΟΣ αλλά έχει
ανάγκη μορφώσεως.

8. Δέν είναι ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ

9. Δέν είναι ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ

10. Δέν είναι ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΟΣ αλλά
είναι περιγραπτός.

11. Δέν είναι ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ και δέν
είναι ό ποιητής τών αίωνων.

12. Δέν είναι ΑΘΑΝΑΤΟΣ αλλά κά-
ποτε πεθαίνει.

13. Δέν είναι ΑΚΑΤΑΛΗΠΤΟΣ και
Άγγέλοις και ανθρώποις.

14. Δέν είναι ΥΠΕΡΘΕΟΣ

15. Δέν είναι ΑΣΩΜΑΤΟΣ

16. Δέν είναι ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΟΣ.

17. Δέν είναι ΥΠΕΡΟΥΣΙΟΣ

18. Δέν είναι ΑΝΕΚΦΡΑΣΤΟΣ

19. Δέν είναι ΠΡΟΑΝΑΡΧΟΣ

20. Δέν είναι Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ
ΑΙΩΝΩΝ

21. Δέν είναι Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ
ΠΛΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

22. Δέν είναι Ο ΩΝ και ΠΡΩΝ όπως
φάλλει ή εκκλησία.

23. Δέν πρέπει εις τό Φωτοστέφανον
τοϋ Χριστοϋ νά γράφονται τά
γράμματα «Ο ΩΝ» διότι αυτά
γράφονται Μόνο εις τά ΤΡΙΑ
ΘΕΪΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΜΙΑΣ
ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΤΗΤΟΣ
ήτοι ΠΑΤΡΟΣ, ΥΙΟΥ και ΑΓΙΟΥ
ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

24. Δέν πρέπει νά εικονίζεται εις τήν
εικόνα τής ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ μαζί
μέ τόν ΠΑΤΕΡΑ και τό ΑΓΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑ διότι όπως πιστεύουν
δέν είναι προαιώνιος!

25. Δέν είναι ΑΥΛΟΣ

26. Δέν είναι ΑΦΘΑΣΤΟΣ.

27. Δέν είναι ΑΝΑΛΟΙΩΤΟΣ αλλά
παθαίνει αλλοιωσεις.

28. Δέν είναι ΑΠΡΟΣΙΤΟΣ αλλά προ-
σιτός.

29. Δέν είναι ΑΛΛΑΘΗΤΟΣ αλλά κάνει
λάθη.

30. Δέν είναι ΠΑΝΤΕΠΟΠΤΗΣ.

31. Δέν είναι ΑΠΕΡΙΝΟΗΤΟΣ.

32. Δέν είναι ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ,
αλλά οι γνώσεις του είναι περιο-
ρισμένες.

33. Δέν είναι ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΣ.

34. Δέν είναι ΠΑΜΒΑΣΙΛΕΥΣ ήτοι ό
πάντων ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

35. Δέν φέρει τήν Προαιώνιον ΑΜΕ-
ΘΕΚΤΟΝ ΘΕΙΑΝ ούσίαν αλλά

μόνον τὴν κτιστὴν ἀνθρώπινον.

36. Δέν εἶναι ΚΥΡΙΟΣ καὶ ΘΕΟΣ ἀλλὰ κτίσμα καὶ δημιούργημα,

37. Δέν εἶναι ΠΑΝΑΓΑΘΟΣ.

38. Δέν εἶναι Ο ΖΩΟΔΟΤΗΣ καὶ ἡ πηγὴ τῆς Ζωῆς.

39. Δέν εἶναι Το ΑΧΡΟΝΟΝ, ΑΝΑΡΧΟΝ καὶ ΑΚΤΙΣΤΟΝ ΦΩΣ.

40. Δέν εἶναι ΠΑΝΤΕΛΕΙΟΣ καὶ ΥΠΕΡΤΕΛΕΙΟΣ.

41. Δέν εἶναι Η ΑΛΗΘΕΙΑ καὶ ΑΥΤΟ-ΑΛΗΘΕΙΑ.

42. Δέν εἶναι Ο ΦΩΤΟΔΟΤΗΣ ἡ πηγὴ τοῦ φωτός καὶ τῆς Ἀληθείας.

43. Δέν εἶναι Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ βασιλευόντων.

44. Δέν εἶναι Ο ΘΕΟΣ τῶν θεῶν καὶ ΚΥΡΙΟΣ τῶν κυριευόντων.

45. Δέν εἶναι Ο ΑΝΕΡΜΗΝΕΥΤΟΣ

46. Δέν εἶναι Ο ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

47. Δέν εἶναι ΑΥΤΟΣ Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΤΑ ΣΥΜΠΑΝΤΑ ὁρατὰ καὶ ἀόρατα.

48. Δέν εἶναι ΤΟ Α καὶ Ω

49. Δέν εἶναι Η ΑΡΧΗ καὶ τό ΤΕΛΟΣ

50. Δέν εἶναι ΑΝΑΞ ΑΝΑΚΤΩΝ ἢ τοὶ ὁ ΒΑΣΙΛΕΥΣ τῶν Βασιλευόντων.

51. Δέν εἶναι ΑΥΤΟΣ ΟΣΤΙΣ ΚΥΒΕΡΝΑ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑΖΕΙ ΤΑ ΠΑ-

ΝΤΑ

Παραθέσαμεν τὰ πλέον γνωστά διότι εἶναι ἄπειρα καὶ ἀμέτρητα τὰ γνωρίσματα, οἱ χαρακτηρισμοὶ καὶ τὰ ιδιώματα τοῦ Θεοῦ καθότι καὶ ὁ Θεὸς εἶναι Ἄπειρος.

Ἡ Μητέρα τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, σύμφωνα μέ τὴν αἰρετικὴν θεωρίαν τῶν ἀντιχρίστων αἰρετικῶν Θεομάχων, Χριστομάχων, Ἐκκλησιομάχων κ.λ.π., (οἱ ὅποιοι μετὰ τῶν Ἑβραίων, τῶν Μασσῶνων, τῶν Χιλιαστῶν, τῶν Οἰκουμενιστῶν κ.λπ. διακηρύσσουν παντοιοτρόπως καὶ ποικιλοτρόπως ὅτι δέν εἶναι προαιώνιος ὁ Χριστός), κατ' αὐτοὺς τότε ἡ Παναγία καὶ ΘΕΟΤΟΚΟΣ:

1. Δέν εἶναι Μητέρα ΘΕΟΥ ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας.

2. Δέν ἐγέννησεν ΘΕΟΝ ἀλλὰ κτίσμα.

3. Δέν ἐγέννησεν τόν ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ ὅπως ψάλλει ἡ ἐκκλησία ἐπὶ αἰῶνας «... τὴν ἀδιαφθόρως ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΕΚΟΥΣΑΝ τὴν ΟΝΤΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΝ...»

4. Δέν εἶναι ΘΕΟΤΟΚΟΣ διότι δέν ἔτεκε ΘΕΟΝ, ἀλλὰ κτίσμα.

5. Δέν εἶναι ΘΕΟΜΗΤΩΡ,

6. Δέν εἶναι ΘΕΟΓΕΝΝΗΤΡΙΑ διότι δέν ἐγέννησεν ΘΕΟΝ.

Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενο.

ΤΟ ΑΚΤΙΣΤΟΝ ΦΩΣ

ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἡ Μεταμόρφωση ὅπως καὶ ἡ ἐκ νεκρῶν Ἀνάσταση, εἶναι ἓνα κορυφαῖο θαῦμα πού πραγματοποιήσῃ ὁ Κύριος στό ἴδιο τό θεανδρικό σῶμα Του. Μπροστά στοὺς τρεῖς προκρίτους τῶν μαθητῶν Του, τόν Πέτρο, τόν Ἰάκωβο καὶ τόν Ἰωάννη -πού λίγο ἀργότερα θά γίνουν μάρτυρες καὶ τῆς ἀγωνίας Του- ὁ Χριστός ἀφήνει νά φανεῖ ἡ θεία δόξα Του. Αποκαλύπτει τό ἄρρητο μεγαλεῖο τῆς θεότητάς Του.

Ἡ ἅγια Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος ἐγινε «ὄχι γιὰ νά προσλάβῃ κάτι πού δέν εἶχε ἀλλὰ γιὰ νά δεῖξῃ

στοὺς μαθητές Του τί ἦταν ἀπὸ πρὶν κι ἔτσι νά τοὺς ἀνοίξῃ τὰ μάτια καὶ ἀπὸ τυφλοὶ πού ἦταν μέχρι τότε ὡς πρὸς τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ νά τοὺς κάμῃ βλέποντες» γράφει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Μεταμορφώθηκε ὁ Κύριος γιὰ νά φανερώσῃ τὴ θεότητα Του καὶ νά στηρίξῃ καὶ νά ἐτοιμάσῃ ἔτσι τοὺς ἀποστόλους, γιὰ τὴ δοκιμασία τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ νά ἐπιβεβαιώσῃ τὴν προαιώνια δόξα Του.

Ὦντως κατὰ τὴν θεία Μεταμόρφωση ἐπιβεβαιώνεται ἡ θεότητά Του κατὰ τρεῖς τρόπους. Βεβαιώνεται

πρῶτα μέ τό ἄκτιστο καί ὑπερφυσικό «φῶς», πού ἐξέπεμψε ἡ ἅγια μορφή τοῦ Σωτῆρος τό ὁποῖο διαπέρασε ἀκόμη καί τά κτιστά ἐνδύματά του. Ἐπισημαίνεται ἀκόμη μέ τή φωτεινή νεφέλη πού ἐδειχνε τή παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐπιβραβεύεται τέλος μέ τή φωνή τοῦ Πατρός, καθώς ἔγινε ἄλλοτε κατά τή βάπτισή τοῦ Σωτῆρος στό Ἰορδάνια ρεῖθρα. «ΟΥΤΟΣ ἐστίν ὁ ΥἱΟΣ Μου ὁ Ἀγαπητός ἐν ᾧ εὐδόκησα...» (Ματθ. Γ' 17), (Μάρκ. Α' 11), (Λουκ. Γ' 22).

Ἔτσι, χωρίς νά παύη νά παραμένη τό μυστήριο τῆς οὐσίας τῆς Τριαδικῆς θεότητας ἀπερινόητο καί ἀπρόσιτο σέ μᾶς, παρουσιάζεται ἡ Τρισυπόστατη καί Τριαδική θεότητα μέσα ἀπό τίς ἄκτιστες ἐνεργεῖες Της, τόσο, ὅσο μπορούσαν ν' ἀντέξουν τά ἐκπληκτα μάτια τῶν Ἀποστόλων καί ἀκόμη πιά πολύ τά δικά μας, βεβαρημένα ἀπό τήν ἁμαρτία πρόσωπα.

Γεῦση λοιπόν ἀθανασίας καί βίωση αἰωνιότητος ἀποτελοῦσε γιά τούς μαθητές, ἀλλά καί γιά μᾶς ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος «Κύριε καλόν ἐστίν ἡμᾶς ὧδε εἶναι» (Ματθ. 17, 4).

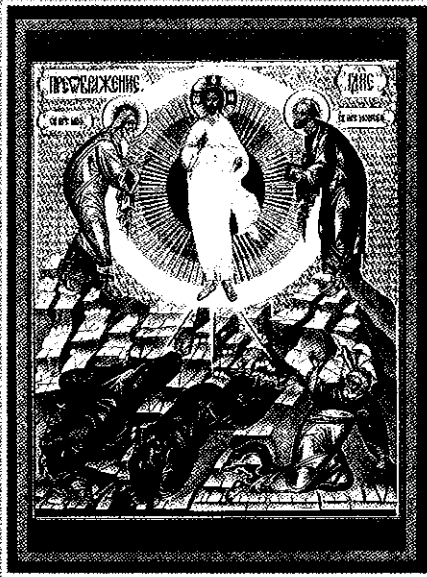
Ἡ ἐπιθυμία τῶν Ἀποστόλων νά κατασκευάσουν σκηνές γιά νά μείνουν μόνιμα ἐκεῖ στό Θαβώρ καί νά ἀπολαμβάνουν τό κάλλος τῆς Μεταμορφώσεως, ἐκπληρώνεται ἐντός τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσοι μετέχουν στό σωστικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι τυπικά, ἀλλά ἐνεργά καί οὐσιαστικά, μποροῦν νά ἀπολαμβάνουν ἀπό τούτη τή ζωή τή λαμπρότητα τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τῆς θεότητας.

Θεατής, θεολόγος καί κήρυξ τοῦ Ἀκτίστου Φωτός εἶναι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινούπολει κατά τό ἔτος 1296 ἢ 1297. Τό 1335 ἐκλέγεται ἡγούμενος τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἀλλά μετ' ὀλίγον ἐγκαταλείπει τή Μονή καί ἀποσύρεται στήν ἔρημο. Τότε

ἐμφανίζεται καί ὁ ἐκ νοτίου Ἰταλίας μοναχός, Βαρλαάμ ὁ Καλαβρός, ὅποτε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἠγεῖται τῶν ἀγῶνων ἐναντίον τῶν πλανῶν τοῦ Βαρλαάμ. Τό 1341 γίνεται Σύνοδος, ὅπου δικαιώνεται ὁ ἅγιος Γρηγόριος καί στήν συνέχεια ἀκολουθεῖ μία περίοδος διαδοχικῶν ἀπορρίψεων καί δικαιώσεων του. Τό 1347 ἐκλέγεται ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης ἀλλά καί πάλι ἐπαναλαμβάνεται τό ἴδιο μέχρι καί τῆς κοιμήσεώς του τό 1359. Διά πράξεως τῆς τελευταίας κατά τῶν Βαρλααμιτῶν Συνόδου τοῦ 1368 ὁ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀνεκηρύχθη ἅγιος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὁ Βαρλαάμ ἦτο γόνος ἑλληνικῆς οἰκογενείας τῆς Κάτω Ἰταλίας καί ἐγεννήθη περί τό 1290. Ἦτο ἄριστος γνόστης τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καί ἀναπολῶν τήν μακρυνήν πατρίδα ἔρχεται τό 1326 εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καταρχᾶς διαπρέπει ὡς διδάσκαλος ἀλλά μετέπειτα περιήλθε εἰς δυσμένεια λόγῳ τοῦ χαρακτήρος του καί μετέβη εἰς Θεσσαλονίκη προσελκύνοντας πάλιν πλῆθος μαθητῶν. Ἐπανελθόντος εἰς Κωνσταντινούπολιν κατέστη φανερά ἡ διάφορος θέσις αὐτοῦ τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας, ἄρξασμένης καί τῆς συγκρούσεώς του μετὰ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Ἡ σύνοδος τοῦ 1341 τοῦ ἀπαγόρευσε τήν περαιτέρω ὑποστήριξη τῶν θέσεών του. Πλήρης, ἀπογοητεῦσεως ἐγκατέλειψε τό Βυζάντιον καί ἐπανῆλθε εἰς Ἰταλίαν ἀσπασθεῖς

Φορητή Ρωσική εἰκὼν τοῦ περασμένου αἰῶνος.

τόν Ρωμαιοκαθολικισμόν δηλ. τόν παπισμόν ὑπεραμνόμενος τῆς «καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» καί τοῦ «Παπικοῦ Πρωτείου». Διά τὰς πρὸς τήν Παπικήν ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας του ἔλαβεν ἐν τέλει ὑπό τοῦ Πάπα ὡς ἀμοιβήν τήν ἐπισκοπήν Ἰέρρακος ἐν Καλαβρία. Ἀπέθανε τό 1350. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τόν συγκαταριθμήσεν μετὰ τῶν μεγάλων αἰρετικῶν, καταδικασθέντος ὑπό τῆς ἐν Κωνσταντινούπολει Συνόδου τό 1351. (Συνέχεια εἰς τό ἐπόμενον)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ ΕΙΣ ΛΑΜΙΑΝ

Κατά τήν 22αν Ίουλίου ήμέραν Δευτέραν έορτή τής Άγίας ένδοξου καί Ίσαοστόλου Μαρίας τής Μαγδαληνής πανηγύριζεν ή όμόνυμος γυναικεία Ίερά Μονή εις Δίβρη Λαμίας.

Η πανήγυρις έτελέσθη υπό τού Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου, τού έφημερίου καί πνευματικού τής έν λόγω Ιεράς Μονής, πανοσ/του άρχιμανδρίτου π. Εύθυμίου, τού Ιερομ. π. Σεραφεΐμ καί τού Ιερέως π. Νικολάου Ζαρδούκα.

Άφ' έσπέρας έφάλη Μέγας Έσπερινός μετ' άρτοκλασίας κατά τό τυπικόν. Τό πρωϊ έτελέσθη ή άκολουθία καί ή Θεία Λειτουργία υπό τών Ιερέων χοροστατούντος τού Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου.

Τόν Θεϊον Λόγον έκήρυξεν ή Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος άναφερθείς εις τήν Ιεραποστολικήν δράσιν τής μαθητριάς τού Χριστού Μαρίας Μαγδαληνής.

Τόσον εις τόν έσπερινόν, όσον καί εις τήν Θεϊαν Λειτουργίαν υπήρξεν άθρόα προσέλευσις από όλα τά μέρη

τής Έλλάδος. Εις τό τέλος παρετέθη πλουσία τράπεζα εις τούς προσκηνυτάς.

Επίσης τήν 28ην Ίουλίου έορτή τής Άγ. Ειρήνης τής Χρυσοβαλάντου. ήμέραν Κυριακήν έτελέσθη άγρυπνία εις τήν αύτήν ώς άνω Ί. Μονήν τής Άγίας Μαγδαληνής χοροστατούντος τού Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου όστις καί ώμίλησεν κατά τήν θεϊαν λειτουργίαν άναφερθείς εις τόν βιον τής Άγίας Ειρήνης Χρυσοβαλάντου καί τήν σημασίαν τού Όρθοδόξου Μοναχισμού.

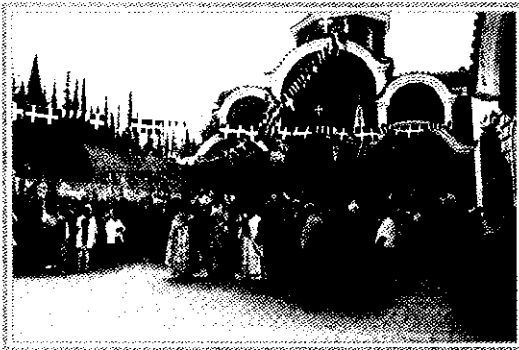
Άναμνηστική φωτογραφία τού Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου μετά τού παν/του έλλογμοτάτου Θεολόγου Αρχιμανδρίτου π. Εύθυμίου εις τόν κήπον τής Ίεράς Μονής.

Άπό τήν περιφοράν τής Ίεράς Εικόνας μετά την Θεϊαν Λειτουργίαν τής έορτής τής Άγίας Μαγδαληνής.

Στιγμιότυπον από τήν περιφοράν τής Ίεράς Εικόνας τής Άγίας Ειρήνης τής Χρυσοβαλάντου.

Έτερον στιγμιότυπον μέ γενική άποψιν τού Καθολικού τής Ί. Μονής μετά τήν Θεϊα Λειτουργία καί τήν περιφοράν τής Ίεράς Εικόνας τής Άγίας Ειρήνης τής Χρυσοβαλάντου.

Γενική άποψις τής γυναικείας Ίεράς Μονής τής Άγίας Μαγδαληνής εις Δίβρη Λαμίας. Κτήτωρ αύτής ή άείμνηστος καθηγούμενος Αρχιμανδρίτης π. Μηνάς Βρεττός.

Η ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΩΝ ΚΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΘΕΟΣ

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
Η ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΩΝ ΚΑΙ
Ο ΩΝ, ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΘΕΟΣ

Φορητή Εικόνα, έργο Στέου Λαγνή, 1491 μ. Χ. Μονή Μυρτιάς, Θέρμοιο Αιτωλοακαρνανίας.

Η άνωτέρω εικόνα του 15ου αιώνα, δογματικώς σύμφωνα μετά του Ίεροϋ Εύαγγελίου, δίδει συντριπτική άπάντησιν εις την αίρεσιν των συγχρόνων Χριστιμάχων, οι οποίοι δέν πιστεύουν ότι ό Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός είναι προαίώνιος, δηλαδή, άρνούνται ότι ό Ιησούς Χριστός είναι ό ΩΝ, ό πρό αιώνα Θεός, και ότι ή Παναγία μας είναι ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΟΥ και ΘΕΟΤΟΚΟΣ..

Ή άνωτέρω εικόνα μέ την έπιγραφήν ΙΣ, ΧΣ, Ο ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΘΕΟΣ εύρίσκειται εις την Μονήν Μυρτιάς Άγρινίου Αιτωλοακαρνανίας.